

28. На тъж дохваткѣ можемъ приложи и примѣръ, притчата и басната. Ако искамы да съставимъ дохваткѣ отъ примѣръ, че имамы пълно право да си имамы народнѣ Йерархіѣ, ные можемъ каза тъй: *Всичкыты православни народи, не само независими отъ славното Османско Правителство, като: Руси, Грци, но и зависими, като: Сърби, Власи и други, имѣть самостоятелни черкви и народно Духовенство, слѣдователно защо ный Българити да смы исключени отъ тъжъ правдинѣ?*

29. Притчата е едно сравненіе на прилични съ подлога на вещи, и почти е все едно притчата и подобното за което по-горѣ казахмы. Притчата става не само отъ сравненіе на человѣческыты дѣянія, но и отъ дѣяніята на животныты и отъ дѣйствіята на бездушныты прѣдмѣты, на прим: *Ако человѣческий умъ не приеме добрѣ отхранѣ, правы наияла и истинни познанія, той всякога впада въ лоши и беззаконны работы, и съ единѣ рѣчъ, той подивѣва и ражда всичко, което е варварско и Богопротивно, сѫщо тъй както напуснѣта земя и неработена ражда само трѣнѣ, а многажди и вредителни и бесполезни растенія.* Въ тоя примѣръ умозаключеніето е за неученія человѣкъ и поставено е напрѣдъ, споридъ както ся каза въ 13 §.

Забѣлѣжка. Притчите, що прочитамы въ Евангелietо ся наричатъ отъ учителити *Аллегории*, за които щемъ говори понататъкъ.

30. Басната, кога ся умотрѣбн и приспособи добрѣ, става твърдѣ изрядна дохватка. Когато Филипъ, Македонскый царь, прѣдложилъ на Атинскѣтъ републикѣ, да изгонятъ вѣтіиты отъ отечеството си, защото ужъ тїи были всичката причина на непрестаннты борбы между дѣтѣи държавы и когато вече Атинянети ся были събрали, за да размыслятъ що трѣбва да сторять, тогасъ Демостенъ, единъ отъ най-първьты вѣтіи, възлѣзъ на катедрѣтъ и приказалъ имъ баснатѣ на вѣлка когато былъ прѣдложилъ на овчерити, за да си изгонятъ кучетата, ако искать да живѣйтъ отсега като братія. Съ това риторътъ сполучилъ на пълно да докаже на събраніето, какво достойнство имѣть риторити, и коя е цѣльта на хитрый царь.